

דובי הקטן נעשה עצמאי

יום אחד הופיע בסביבה דוב שחור צעיר, ההולך עם מקל על כתפו וחבילה בקצה המקל.
"מי זה יכול להיות?" שאל אבא דוב שהביט דרך החלון.

"מי זה יכול להיות?" חזר אחריו דובי הקטן בקולו הדקיק.

הזר שר בהליכה:

"טרה-לה-לה

טרה-לה-לה

טרה-לה-לה-לה

תנו לי לחיות ביער הירוק

היער הירוק, היער הירוק!"

הדוב השמח הגיע לבית של שלושת הדובים בקפיצה ובדילוג ודפק בדלת.

"הי, הרי זה בלוברי הדוב" קראה אמא דובה כשהזר הוריד את כובעו ונכנס "כמה גדלת! הי, אבא דוב, זה בלוברי, בנו של הדוב השחור

כל עוד נראה המחנה של בלוברי, דובי הקטן הלך
אחורנית. אחר כך עמד קצת בשקט והקשיב לקול
השמח:

"ארה-לה-לה

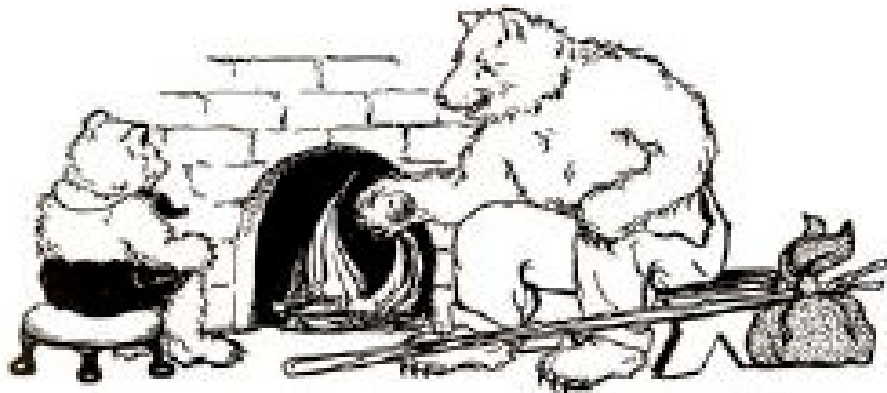
טרה-לה-לה

טרה-לה-לה-לה

תנו לי לחיות ביער הירוק

היער הירוק, היער הירוק!"

מאז מדי יום הלכו שלושת הדובים אל בלוברי וגם
הוא ביקר אותם מדי יום. הוא נהג ללטף את ראשו

של דובי הקטן באומרו "מה שלומך, ידידי?" אבל
לא שיחק איתו אף פעם. הוא לא נדנד אותו

הבן-דוד שלנו! מה שלומך נערי? בוא, דוב קטן, זה
בן-דוד שלך, בלוברי! איך הוא גדל, הקטן!"
בלוברי בירך את כולם ואז הזמינו אותו לשבת.
"יצאתי מהבית כדי להיות עצמאי" אמר כשהתיישב
על הספסל והניח את החבילה בצד "אבא אמר
שעדיף לי לגור בסביבה שלכם, אז יהיה לי מי
שיגיד לי מה ואיך לעשות."
"תוכל לחיות כאן אתנו" אמרה אמא דובה.
אבל בלוברי נע בראשו "לא, אבא אמר שאני כבר
די גדול לדאוג לעצמי" ענה "אז עלי להכין לי כאן
מחנה משלי."

שלושת הדובים עזרו לבלוברי לבנות מחנה
כקילומטר מהבית שלהם, לא הרחק מהנהר.
כשהלכו חזרה לביתם ראו שהוא אוסף זרדים
למדורה ושר תוך כדי כך:

"ארה-לה-לה

טרה-לה-לה

טרה-לה-לה-לה

תנו לי לחיות ביער הירוק

היער הירוק, היער הירוק!"

בנדנדה ולא רץ איתו בתחרות או דילג במשחקים.
הוא תמיד הזיז את כובעו אחורנית על ראשו ושוחח
עם אבא דוב על דייג ועל ציד, כאילו הוא זקן
המשפחה.

דובי הקטן אהב כשבלוברי ליטף את ראשו ושאל
"מה שלומך ידידי?" . הוא איחל לעצמו להיות גדול
מספיק כדי שיוכל ללטף אותו חזרה, אך לא יכול
היה להגיע לראשו של בלוברי, אלא אם נעמד על
גדם של עץ.

מאז שבלוברי הגיע והקים את מחנהו ביער, דובי
הקטן התחיל לדבר מבוקר עד ערב על כך שגם
הוא יעזוב את הבית ולהיות עצמאי. הוא גם הכין לו
מקל, שם על כתף ושר בקול רם ביותר:

"ארה-לה-לה

טרה-לה-לה

טרה-לה-לה-לה

תנו לי לחיות ביער הירוק

היער הירוק, היער הירוק!"

בלוברי צחק כששמע זאת, ויום אחד, אחרי ששוחח
עם אבא דוב, אמר "הי נערי, למה שלא תבוא

לחיות אתי ותלמד לדאוג לעצמך?"
"לתמיד?" שאל דובי הקטן.

"בוודאי" נשמעה התשובה "אתה כבר מספיק גדול.
ארוז את חפצריך ובוא."

"שאברח מהבית? לזה כוונתך?"

"לא! לא! אל תברח מהבית לעולם! שאל את הורריך
ואז תתחיל לחיות כמו דוב צעיר ואמיץ."

דובי הקטן הופתע מאוד כשאבא דוב אמר לו "תוכל
ללכת, בני" וגם אמא דובה אמרה "כן, תוכל ללכת."

ואז הוא שם על כתפו מקל עם חבילה בקצה

והתחיל ללכת תוך שירה הישנה על היער הירוק.

בלוברי קיבל אותו בזרועות פתוחות ושניהם נהנו

מאוד ביחד. בערב דובי הקטן היה עייף מאוד והלך

לישון עוד לפני שאיש הירח הספיק להביט על

המחנה שלהם.

למחרת שני הדובים ביקרו במחנה. הם ראו איך

דובי הקטן אוסף זרדים ודואג למדורה. בדרך חזרה

הביתה אמא דובה הלכה אחורנית עד לעיקול

השביל. גם אז עוד עמדה רגע כדי לשמוע את דובי

הקטן ששר בקולו הצרוד מקצת.

בערב, לפני שבלוברי הלך לישון, אמר לדוב הקטן "ידידי, יתכן ואקום כאשר ירח יעלה, ואלך לדוג. אל תדאג אם תתעורר ולא תראה אותי."

ובאמת דובי הקטן התעורר בלילה ולא ראה את בלוברי, אך הוא לא דאג לו. אבל הוא התגעגע לאמו. הוא התגעגע כל כך שקם מהמיטה, יצא לאור הירח והתחיל לרוץ הביתה. ובדרך הוא נתקל

במישהו גדול ורך. זו הייתה אמו. "הו אמא!" קרא דובי הקטן כששם את כפותיו על צווארה "איך ידעת שרציתי לראות אותך?" "לא ידעתי זאת" אמרה הדובה "אבל רציתי אותך מאוד ולכן הלכתי אליך." ושניהם התחילו לצחוק באושר.

בלוברי שדג בנהר בקרבתם, שמע אותם ובא. ואז דובי הקטן עלה על גדם עץ, הכה את בלוברי חזק על כתפו ואמר "ידידי, אני הולך הביתה עם אמא שלי. היא צריכה אותי ואני צריך אותה. אנו לא יכולים להיפרד זה מזו ולא אכפת לי אם תצחק." "אני לא אצחק" אמר בלוברי "האם אתה חושב שהייתי מתרחק מהבית אילו הייתה לי אמא. אבל אין לי אמא, ואילו הייתה, כמו שאני גדול ובוגר, הייתי זורק את החכה שלי אל הירח ורוץ הביתה מיד."

"בוא אתנו הלילה, בלוברי" אמרה אמא דובה "ותישן אצלנו. יהיה לך יותר נעים לחזור למחנה שלך בשמש מאשר לאור הירח." ובאותו לילה בלוברי ישן בבית של שלושת הדובים

ובבוקר הלך למחנה שלו כשהוא שר בחדווה:

"טרה-לה-לה

טרה-לה-לה

טרה-לה-לה-לה

תנו לי לחיות ביער הירוק

היער הירוק, היער הירוק!"

ודובי הקטן רקד כל היום ושר עם אבא ועם אמא

את השיר הישן:

"דום-דום

טה-דה-דום

טה-דה-טה-דה

דו-דום"

כי הוא למד שהכי טוב להיות בבית.

